JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
MICHAEL B. ELMER
29 päivänä helmikuuta 1996 *

1. Nyt käsiteltävinä olevissa asioissa Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Italia) on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle ennakkoratkaisukysymyksiä, jotka koskevat raakatupakka-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 30 päivänä kesäkuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2075/92 (jäljempänä perusasetus) [1] tulkintaa ja vuosien 1993 ja 1994 satojen osalta raakatupakka-alan kiintiöjärjestelmän yksityiskohtaisista säännöistä 1 päivänä joulukuuta 1992 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 3477/92 (jäljempänä soveltamisasetus) [2] pätevyyttä ja tulkintaa.

Raakatupakka-alan yhteisen markkinajärjestelyn pääpiirteet

2. Perusasetuksessa otetaan käyttöön uusi raakatupakkaa koskeva markkinajärjestely, jolla korvataan aikaisempi markkinajärjestely. [3]

3. Aikaisempi markkinajärjestely oli tukijärjestelmä, joka perustui tavoitehintoihin ja interventiohintoihin. Tämän järjestelmän mukaan tupakantuottajat voivat joko myydä tuotantonsa interventioelimille, joiden oli ostettava se interventiohintaan, tai myytävä se markkinoilla. Tuen myöntämisen perusteena olevan tuotannon määrää ei ollut mitenkään rajoitettu. Yhteisön markkinoille vahvistettiin myöhemmin [4] enimmäistakuukynnys tupakantuotannon kasvun rajoittamiseksi ja sellaisten lajien tuotannon hillitsemiseksi, joilla oli menekkivaikeuksia. [5] Enimmäistakuukynnyksen noudattamatta

* Alkuperäinen kieli: tanska.

1 — EYVL L 215, s. 70. Asetusta on muutettu vuoden 1994 sadon osalta 27.3.1995 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 711/95 (EYVL L 73, s. 13). Niissä kansallisissa asioissa, joiden perusteella ennakkoratkaisukysymykset on esitetty yhteisöjen tuomioistuimelle, on kuitenkin kysymys vuotta 1994 edeltävästä ajasta.

2 — EYVL L 351, s. 11, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna 29.6.1993 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 1668/93 (EYVL L 158, s. 27). Vuoden 1994 sadon osalta soveltamisasetusta on viimeksi muutettu 18.7.1994 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1754/94 (EYVL L 183, s. 5). Soveltamisasetus on nyttemmin korvattu vuosien 1995, 1996 ja 1997 satojen osalta raakatupakka-alan kiintiöjärjestelmän yksityiskohtaisista säännöistä siltä osin kuin se koskee neuvoston asetusta (ETY) N:o 2075/92 12 päivänä toukokuuta 1995 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1066/95 (EYVL L 108, s. 5).

3 — Ks. raakatupakka-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 21 päivänä huhtikuuta 1970 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 727/70 (EYVL L 94, s. 1), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna 30 päivänä maaliskuuta 1992 annetulla asetuksella (ETY) N:o 860/92 (EYVL L 91, s. 1).

4 — Asetuksen (ETY) N:o 727/70 muuttamisesta 25.4.1988 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 1114/88 (EYVL L 110, s. 35).

5 — Asetus (ETY) N:o 1114/88 on muutoin antanut aiheen kahteen tuomioon: asiassa C-368/89, Crispoltoni 11.7.1991 annettu tuomio (Kok. 1991, s. I-3695) ja yhdistetyissä asioissa C-133/93, C-300/93 ja C-362/93, Crispoltoni ym. 5.10.1994 annettu tuomio (Kok. 1994, s. I-4863).

jättäminen yhteisön tasolla aiheutti sen, että interventiohinta laski. Tuottajalle maksettavan tuen perusteena olevan tuotannon määrää ei kuitenkaan edelleenkään rajoitettu.

4. Vuosina 1993—1997 voimassa oleva uusi markkinajärjestely on pääpiirteissään seuraavanlainen. [6] Tuottajien (maanviljelijöiden) tukemiseksi ja yhteisön alueen tupakanmyynnin mahdollistamiseksi otettiin käyttöön palkkiojärjestelmä. Tämä palkkio myönnetään muun muassa sillä edellytyksellä, että tuottaja toimittaa tupakkaa ensimmäisen jalostusasteen yritykselle tuottajan ja jalostusyrityksen tekemän viljelysopimuksen perusteella. Viljelysopimuksen perusteella jalostusyrityksellä on velvollisuus maksaa tuottajalle toimitushetkellä ostohinnan lisäksi palkkion suuruinen summa, ja tuottajalla on velvollisuus toimittaa raakatupakka.

5. Perusasetuksessa vahvistetaan koko yhteisön alueen markkinoille enimmäistakuukynnys (370 000 tonnia raakatupakkaa vuonna 1993 ja 350 000 tonnia vuonna 1994), ja neuvosto vahvistaa enintään tämän kynnyksen suuruiset takuukynnykset kullekin lajikeryhmälle. Takuukynnysten noudattamisen varmistamiseksi otetaan käyttöön jalostuskiintiöjärjestelmä. Neuvosto jakaa satovuosittain tuottajajäsenvaltioiden kesken kunkin lajikeryhmän käytettävissä olevat määrät ja jokainen jäsenvaltio jakaa periaatteessa satovuosien 1993 ja 1994 jalostuskiintiöt ensimmäisen jalostusasteen yritysten kesken suhteessa niihin määriin, jotka kyseisille yrityksille oli toimitettu jalostettaviksi vuosien 1989, 1990 ja 1991 aikana.

6. Soveltamisasetuksen säännösten mukaan jalostusyritykset antavat viljelytodistuksia jokaiselle tuottajalle. Viljelytodistuksesta käy ilmi kyseiselle jalostusyritykselle kuuluva osuus kullekin tuottajalle myönnetystä kiintiöstä. Viljelytodistusten käyttöön ottamisen tarkoituksena oli antaa tuottajille mahdollisuus siihen, että ne voivat vaihtaa jalostusyritystä eri satovuosina tällaisen todistuksen esittämällä.

7. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin jakaa kiintiöt suoraan tuottajille, jos niillä on käytettävissään riittävästi tietoja tuottajien tuotannosta vuosina 1989, 1990 ja 1991. Asiakirjoihin sisältyvistä seikoista voidaan päätellä, ettei Italia ole käyttänyt tätä mahdollisuutta hyväkseen.

8. Huomautan myös, että satovuosia 1995, 1996 ja 1997 koskeva markkinajärjestely

6 — Asian kannalta merkitykselliset säännökset esitetään jäljempänä.

toteutetaan sellaisten tuotantokiintiöiden avulla, jotka jäsenvaltiot jakavat suoraan tuottajille suhteessa viimeistä satovuotta edeltävien kolmen vuoden aikana jalostukseen toimitettujen määrien keskiarvoon. [7] Satovuosiin 1993 ja 1994 sovellettavia sääntöjä, jotka ovat merkityksellisiä nyt käsiteltävänä olevan asian kannalta, voidaan tämän vuoksi pitää siirtymäkauden järjestelynä siirryttäessä aikaisemmasta markkinajärjestelystä, joka perustui tavoite- ja interventiohintoihin, viimeisimpään markkinajärjestelyyn, jonka mukaan kaikki jäsenvaltiot jakavat tuotantokiintiöt suoraan tuottajille.

palkkiojärjestelmän tehokas hallinta voidaan varmistaa viljelijän ja ensimmäisen jalostusasteen yrityksen välisillä viljelysopimuksilla, jotka takaavat samalla kertaa sekä vakaan menekin viljelijöille että säännölliset toimitukset jalostusyrityksille; kun jalostusyritys maksaa tuottajalle palkkion suuruisen summan sopimuksen kohteena olevan ja laatuvaatimukset täyttävän tupakan toimitushetkellä, tuetaan toisaalta tupakanviljelijöitä ja toisaalta helpotetaan palkkiojärjestelmän hallintaa,

— —

Perusasetus

9. Perusasetuksen viides, kuudes, kahdeksas ja yhdeksäs perustelukappale kuuluvat seuraavasti:

"kilpailutilanne tupakkamarkkinoilla edellyttää perinteisten tupakantuottajien tukemista, ja kyseisen tuen olisi perustuttava sellaiseen palkkiojärjestelmään, joka mahdollistaa tupakan menekin yhteisössä,

takuukynnysten noudattamisen varmistamiseksi olisi otettava käyttöön rajoitetuksi ajanjaksoksi jalostuskiintiöjärjestelmä; jäsenvaltioiden on jaettava siirtymäkauden ajan vahvistettujen takuukynnysten puitteissa jalostuskiintiöt asianosaisten laitosten kesken, ottaen huomioon, että yhteisön tätä tarkoitusta varten käyttöön ottamilla säännöillä pyritään varmistamaan oikeudenmukainen jakaminen aiemmin jalostettujen määrien perusteella siten, että todettuja poikkeavia tuotantolukuja ei kuitenkaan huomioida; on toteutettava tarvittavat toimenpiteet, jotta kiintiöt voidaan myöhemmin jakaa tuottajille hyväksyttävin ehdoin; jäsenvaltioilla on oltava käytettävissään riittävät tiedot, jotta ne voivat jakaa kiintiöt tuottajille aiemmin saatujen tulosten perusteella,

ensimmäisen jalostusasteen yritys ei missään tapauksessa saa solmia viljelysopimusta, joka ylittää sille myönnetyn kiintiön; tämän

7 — Ks. perusasetuksen muuttamisesta annettu asetus (EY) N:o 711/95, vrt. alaviite 1. Soveltamisasetus on korvattu satovuosien 1995, 1996 ja 1997 osalta asetuksella (EY) N:o 1066/95, jossa vahvistetaan uudet säännöt tuotantokiintiöiden laskemiseksi.

vuoksi palkkion enimmäismäärä on rajoitettava jalostuskiintiötä vastaavaan määrään."

10. Perusasetukseen sisältyvät seuraavat nyt käsiteltävänä olevan asian kannalta merkitykselliset säännökset:

"3 artikla

1. Vuoden 1993 sadosta alkaen otetaan käyttöön palkkiojärjestelmä, jota sovelletaan vuoden 1997 satoon saakka ja jossa palkkion suuruus on yhtenäinen kaikille samaan ryhmään kuuluville tupakkalajikkeille.

— —

3. Kyseisen palkkion tarkoituksena on viljelijän tulojen tukeminen markkinoiden tarpeita vastaavan tuotannon puitteissa ja yhteisössä tuotetun tupakan menekin varmistaminen.

— —

5 artikla

Palkkion myöntämistä koskevat erityisesti seuraavat edellytykset:

a) — —

b) — —

c) tuottaja toimittaa tupakanlehdet ensimmäisen jalostusasteen yritykselle viljelysopimuksen perusteella.

6 artikla

1. Viljelysopimus sisältää vähintään, että

— ensimmäisen jalostusasteen yritys sitoutuu maksamaan viljelijälle toimitushetkellä ostohinnan lisäksi palkkion suuruisen summan sopimuksen kohteena olevasta ja todella toimitetusta määrästä,

— viljelijä sitoutuu toimittamaan esijalostuslaitokselle laatuvaatimusten mukaista raakatupakkaa.

9 artikla

2. Toimivaltainen toimielin korvaa palkkiosumman ensimmäisen jalostusasteen yritykselle sen jälkeen, kun sille on esitetty tositteet viljelijän tupakkatoimituksesta ja 1 kohdassa tarkoitetun summan maksamisesta.

1. Takuukynnysten noudattamisen varmistamiseksi satovuosille 1993—1997 otetaan käyttöön jalostuskiintiöjärjestelmä.

— —

2. Neuvosto jakaa satovuosittain perustamissopimuksen 43 artiklan 2 kohdassa määrättyä menettelyä noudattaen tuottajajäsenvaltioiden kesken kunkin lajikeryhmän käytettävissä olevat määrät.

8 artikla

Yhteisölle vahvistetaan yleinen enimmäistakuukynnys, jonka suuruus on 350 000 tonnia raakatupakkaa lehtinä satovuotta kohti. Vuoden 1993 sadolle kyseinen kynnys on kuitenkin vahvistettu 370 000 tonniksi.

3. Edellä olevan 2 kohdan mukaisesti vahvistettujen määrien perusteella ja tämän kuitenkaan rajoittamatta 5 kohdan soveltamista jäsenvaltiot jakavat siirtymäkauden aikana satovuosien 1993 ja 1994 jalostuskiintiöt ensimmäisen jalostusasteen yritysten kesken suhteessa viimeistä satovuotta edeltävien kolmen vuoden aikana jalostukseen toimitettujen määrien keskiarvoon lajikeryhmittäin. Vuoden 1992 tuotantoa ja kyseiseltä satovuodelta peräisin olevia toimituksia ei kuitenkaan oteta huomioon. Tämä jakaminen ei vaikuta yksityiskohtaisiin sääntöihin jalostuskiintiöiden jakamisesta seuraavina satovuosina.

Tämän takuukynnyksen puitteissa neuvosto vahvistaa vuosittain perustamissopimuksen 43 artiklan 2 kohdassa määrättyä menettelyä noudattaen erityiset takuukynnykset kullekin lajikeryhmälle ottaen huomioon erityisesti kyseisten tuotantoalueiden markkinaolosuhteet ja yhteiskunnallis-taloudelliset ja maataloudelliset olosuhteet.

Ensimmäisen jalostusasteen yrityksille, jotka ovat aloittaneet toimintansa vertailuajanjak-

son alkamisen jälkeen, myönnetään ohjemäärä suhteessa niiden määrien keskiarvoon, jotka ne ovat toimintansa aikana toimittaneet jalostukseen.

Niitä ensimmäisen jalostusasteen yrityksiä varten, jotka ovat aloittaneet toimintansa satovuoden tai sitä edeltäneen vuoden aikana, jäsenvaltiot varaavat kaksi prosenttia lajikeryhmittäin käytettävissään olevista kokonaismääristä. Tämän prosenttiosuuden puitteissa kyseiset yritykset saavat kiintiökseen määrän, joka on enintään 70 prosenttia niiden jalostuskapasiteetista, sillä edellytyksellä, että ne esittävät riittävät takeet toimintansa tehokkuudesta ja jatkuvuudesta.

4. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin jakaa kiintiöt suoraan tuottajille, jos niillä on käytettävissään kaikkien viljelijöiden tuotannosta kolmen viimeistä satovuotta edeltävän satovuoden ajalta tarvittavat täsmälliset tiedot, jotka on eritelty tuotettujen ja jalostusyrityksiin toimitettujen lajikkeiden ja määrien mukaan.

— —

10 artikla

Ensimmäisen jalostusasteen yritys ei saa solmia viljelysopimuksia eikä vastaanottaa korvausta palkkiosummasta sellaisista määristä, jotka ylittävät sille [8] tai tuottajalle myönnetyn kiintiön.

11 artikla

Yksityiskohtaiset säännöt tämän osaston soveltamisesta annetaan 23 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen. Ne sisältävät erityisesti — — kiintiöiden vaikutuksia tuottajiin koskevat ennakkoehdot, erityisesti verrattuna heidän aikaisempaan tilanteeseensa."

Soveltamisasetus

11. Soveltamisasetuksen kuudes, kahdeksas ja yhdeksäs perustelukappale kuuluvat seuraavasti: *

"on taattava se, että jalostusyritykset jakavat kiintiönsä kohtuullisesti ja tasapuolisesti

8 — Tanskankielisessä versiossa viitataan tältä osin vain yritykseen, mikä näyttää olevan erehdys, koska myös tuottaja olisi ollut mainittava (ks. asetuksen englannin ja ranskan kieliset tekstit).

* Otteet soveltamisasetuksesta suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa.

niille viiteajanjaksojen aikana tupakkaa toimittaneiden tuottajien kesken,

— —

on säädettävä tuottajille niiden satovuosien 1989, 1990 ja 1991 aikana toimittaman tupakan perusteella myönnettävistä viljelytodistuksista, jotta ne voisivat vaihtaa jalostusyritystä eri satovuosina esittämällä tämän todistuksen — —,

muiden tuottajien on voitava käyttää tietyille tuottajille jaettuja määriä silloin, kun oikeudenomistaja ei tee viljelysopimusta".

12. Soveltamisasetuksen nyt käsiteltävänä olevan asian kannalta merkitykselliset säännökset kuuluvat seuraavasti:

"2 artikla

Tässä asetuksessa tarkoitetaan

— —

— —

— tuottajalla luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä taikka näiden henkilöiden muodostamaa ryhmittymää, joka toimittaa jalostusyritykselle tuottamansa tai jäsentensä tuottaman raakatupakan omissa nimissään ja omaan lukuunsa itse tekemänsä tai omissa nimissään tehdyn viljelysopimuksen mukaisesti,

— —

3 artikla

1. Jäsenvaltiot vahvistavat jalostuskiintiöt kullekin jalostusyritykselle ja kullekin (perusasetuksen) liitteessä määritellylle lajikeryhmälle satovuoden 1993 osalta viimeistään 10.2.1993 — —.

— —

3. Kiintiö voidaan antaa vain sellaiselle jalostusyritykselle, joka sitoutuu 9 artiklan mukaisesti antamaan viljelytodistuksia.

4 artikla

Yhdelle satovuodelle annettu kiintiö tai viljelytodistus ei vaikuta kiintiöiden tai

viljelytodistusten antamiseen seuraavina satovuosina.

erityisesti todistuksenhaltija, lajikeryhmä sekä määrät, joita ne koskevat.

5 artikla

2. Jäsenvaltioiden on määritettävä viljelytodistusten myöntämiseen sovellettava menettely sekä vilpin ehkäisemistä koskevat toimenpiteet — —.

1. Jokaisen jalostusyrityksen kiintiö vastaa prosenttiosuutta, joka saadaan tämän tuottamasta keskimäärästä suhteessa (perusasetuksen) 9 artiklan säännösten mukaisesti laskettujen keskimäärien yhteismäärään — — ja tätä prosenttiosuutta sovelletaan jäsenvaltion kyseisen lajikeryhmän erityistakuukynnykseen (perusasetuksen) 9 artiklan 3 kappaleen kolmannen alakohdan tätä estämättä.

3. Jos tuottaja kykenee todistamaan tuotantonsa olleen satovuonna poikkeuksellisten olosuhteiden vuoksi epätavallisen alhainen, jäsenvaltion on määritettävä asianomaisen tuottajan pyynnöstä, mikä määrä kyseisestä sadosta on otettava huomioon laadittaessa tuottajan viljelytodistusta. Kyseisen jalostusyrityksen viitemäärää muutetaan vastaavasti. Jäsenvaltiot ilmoittavat komissiolle päätöksistä, joita ne aikovat tehdä.

— —

— —

9 artikla

6. Viljelytodistukset on annettava viimeistään satovuoden maaliskuun 31 päivänä.

1. Jalostusyrityksen on annettava tuottajille, tarvittaessa asianomaisen pyynnöstä, kutakin lajiryhmää koskevat viljelytodistukset, jotka ovat lajiryhmän jalostuskiintiön mukaisia — — siinä suhteessa, jossa tuottajat ovat satovuosina 1989, 1990 ja 1991 toimittaneet tähän samaan ryhmään kuuluvaa tupakkaa — —. Näissä todistuksissa on mainittava

Toimivaltaisten viranomaisten on tarvittaessa annettava todistukset jalostusyrityksille viimeistään saman vuoden maaliskuun 24 päivänä.

10 artikla

1. Kukin tuottaja saa toimittaa tiettyyn lajikeryhmään kuuluvaa tupakkaa ainoastaan yhdelle ainoalle jalostusyritykselle. Jos tuottaja on saanut viljelytodistuksen usealta sellaiselta jalostusyritykseltä, joille hän satovuosien 1989, 1990 ja 1991 aikana on toimittanut samaan lajikeryhmään kuuluvaa tupakkaa, kaikki toimitetut määrät lasketaan yhteen siinä jalostusyrityksessä, jolle tuottaja on toimittanut tätä tupakkaa satovuoden 1991 aikana. Jos tuottaja tämän satovuoden aikana on toimittanut tupakkaa usealle jalostusyritykselle, hänen on ilmoitettava se yritys, jolta hän haluaa saada viljelytodistuksen.

— —

2. Tuottaja voi tehdä viljelysopimuksen muun kuin viljelytodistuksen antaneen jalostusyrityksen kanssa esittämällä tämän todistuksen.

3. Jäsenvaltioiden on huolehdittava tarvittavien kiintiöiden siirtämisestä jalostusyritykseltä toiselle tässä artiklassa tarkoitetuissa tapauksissa.

11 artikla

1. Tuottajan on palautettava kyseiselle jalostusyritykselle sellaiset viljelytodistukset, joita ei ole käytetty sopimusten tekemiseen siihen vahvistetussa määräajassa, viimeistään määräpäivää seuraavien kymmenen työpäivän kuluessa.

— —

3. Jalostusyritysten on jaettava viljelysopimuksiin kuuluvat käyttämättömät määrät sekä muut mahdollisesti käytettävissä edelleen olevat määrät satovuoden 30 päivään huhtikuuta mennessä tasapuolisesti ja objektiivisia perusteita noudattaen. Ammattijärjestöt voivat hyväksyä nämä perusteet (perusasetuksen) säännösten mukaisesti. Satovuonna 1993 — — tätä määräaikaa jatketaan kuitenkin Italian osalta 11 päivään kesäkuuta asti.

— —

21 artikla

Kun kiintiö tai viljelytodistus vahvistetaan tuottajaryhmittymälle, joka itse on 2 artiklan kolmannessa luetelmakohdassa tarkoitettu

tupakantuottaja, jäsenvaltion on valvottava, että kyseinen määrä jaetaan tasapuolisesti ryhmittymän kaikkien jäsenten kesken. Tässä tapauksessa II osaston säännöksiä sovelletaan soveltuvin osin ryhmittymän jäsenten väliseen jakoon; ryhmittymän kaikkien jäsenten antaessa suostumuksensa ryhmittymä voi kuitenkin toteuttaa erilaisen jaon, jotta tuotanto saataisiin järjestettyä paremmin."

Palkkioita koskeva asetus

13. Raakatupakka-alalle säädetyn palkkiojärjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 1 päivänä joulukuuta 1992 annetussa komission asetuksessa (ETY) N:o 3478/92 (jäljempänä palkkioita koskeva asetus) [9] on muun muassa seuraavat säännökset:

"15 artikla

1. Jäsenvaltioiden on maksettava jalostusyritykselle tämän hakemuksesta ennakkoa tuottajille maksettavista palkkioista — — ."

9 — EYVL L 351, s. 17.

Asiaa koskeva kansallinen lainsäädäntö

14. Italian maa- ja metsätalousministeriö lähetti perusasetuksen 9 artiklan 3 kohdan ja soveltamisasetuksen 3 artiklan 1 kohdan sekä 9 artiklan 2 kohdan perusteella 1.3.1993 kiertokirjeen nro 368/G, johon sisältyi jalostuskiintiöiden jakamista ja viljelytodistusten antamista koskevia sääntöjä. Tämä kiertokirje lähetettiin 20.1.1993 päivätyn kirjeen VI003136 perusteella, jota puolestaan selvennettiin komission maa- ja metsätalousministeriölle osoittamalla, 25.1.1993 päivätyllä kirjeellä VI003733; näitä kirjeitä tutkitaan lähemmin toisen ja viidennen kysymysryhmän yhteydessä.

Kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevat asiat

15. Fattoria Autonoma Tabacchi (jäljempänä FAT) on tuottajaryhmittymä, jonka tavoitteena on ryhmittymän jäsenten tupakantuotannon edistäminen ja suosiminen sekä tupakan jalostaminen ryhmittymän omassa jalostuslaitoksessa. FAT nosti kanteen maa- ja metsätalousministeriötä ja valtion interventioelintä AIMAa vastaan vaatien, että 1.3.1993 päivätyn kiertokirjeen nro 368/G täytäntöönpanoa lykätään ja että tämä kiertokirje samoin kuin kaikki sellaiset siihen liittyvät edeltävät toimenpiteet, joissa nimenomaisesti viitataan soveltamisasetukseen ja

20.1.1993 tehtyyn päätökseen nro VI/003136, kumotaan ja että se mainitun kiertokirjeen perusteella tehty hallintopäätös, jolla FAT:lle jaettiin 2 800 962 tupakkakilon suuruinen jalostuskiintiö ja jonka perusteella FAT:in jäsenille annettiin viljelytodistukset, kumotaan. FAT vetosi siihen, että ryhmittymälle oli annettu jalostuskiintiö, joka oli selvästi pienempi, kuin mihin sillä oli oikeus. FAT täsmensi, että tämä tilanne oli seurausta siitä, että ei ollut annettu yhtä ainoata tuotantokiintiötä tai viljelytodistusta, joka olisi laskettu yksittäisille ryhmittymän jäsenille kuuluvien yhteenlaskettujen kiintiöiden perusteella ja jaettu sen jälkeen näiden jäsenten kesken. FAT korosti lisäksi, että tämä on suora seuraus soveltamisasetuksen säännöksistä, jotka ovat perusasetuksen vastaisia, ja 1.3.1993 lähetetystä kiertokirjeestä, jonka perusteella riidanalainen, jalostuskiintiön antamista koskeva päätös oli tehty (asia C-254/94).

16. Tupakantuottajat Lino Bason ym., jotka ovat Cooperativa produttori Bright Verona Scarl:n jäseniä, ja Silvano Mella ym., jotka ovat Società Cooperativa per la Coltivazione del Tabacco arl:n jäseniä, nostivat maa- ja metsätalousministeriötä sekä AIMAa vastaan kanteen, joka oli samansisältöinen kuin asiassa C-254/94 nostettu kanne. Kantajat vetosivat siihen, että niille annettu jalostuskiintiö oli selvästi pienempi kuin se kiintiö, johon niillä oli oikeus. Kantajat täsmensivät, että tämä johtui soveltamisasetuksen pätemättömyydestä ja siitä, että kansalliset viranomaiset olivat soveltaneet yhteisön säännöksiä virheellisesti ministeriön 1.3.1993 lähettämässä kiertokirjeessä nro 368/G (asia C-255/94).

17. Associazione Professionale Trasformatori Tabacchi Italiani (APTI) ym. on raakatupakan jalostusalalla toimiva yhdistys. APTI on järjestö, jonka jäseniä ovat kaikki Italian tupakanjalostusyritykset. APTI ym. nosti kanteen maa- ja metsätalousministeriötä vastaan vaatien 1.3.1993 lähetetyn kiertokirjeen nro 368/G kumoamista sillä perusteella, että tällä kiertokirjeellä saatetaan valtion sisäisesti voimaan soveltamisasetus, joka kantajien mukaan on perusasetuksen vastainen (asia C-269/94).

Ennakkoratkaisukysymykset

18. Tribunale amministrativo regionale del Lazio lykkäsi 27.1.1994 tekemällään päätöksellä siinä vireillä olevien kolmen asian käsittelyä esittääkseen yhteisöjen tuomioistuimelle ennakkoratkaisukysymyksiä.

Asioissa C-254/94 ja C-269/94 kansallinen tuomioistuin esitti seuraavat, samalla tavoin muotoillut ennakkoratkaisukysymykset:

"1) Ovatko (soveltamisasetuksen) 3 artiklan 3 kohta, 9 artikla ja 10 artikla ja erityisesti se, että kiintiöitä annetaan vain sellaisille jalostusyrityksille, jotka sitoutuvat 9 artiklan mukaisesti antamaan

viljelytodistuksia, näiden todistusten käyttöönottaminen sekä jalostusyrityksille annettu mahdollisuus tehdä viljelysopimuksia ja vastaanottaa korvausta palkkiosummasta sellaisista määristä, jotka ylittävät näille yrityksille myönnetyt jalostuskiintiöt, yhteensopivia (perusasetuksessa) alan uudelleen järjestelylle määriteltyjen periaatteiden kanssa ja erityisesti tämän asetuksen 10 artiklassa asetetun kiellon kanssa, vai ovatko ne 'täysin niiden tavoitteiden ja keinojen vastaisia', joita neuvosto tarkoitti toteuttaessaan raakatupakka-alan yhteistä markkinajärjestelyä koskevan uudelleenjärjestelyn ensimmäisen vaiheen?

2) Riippumatta edelliseen kysymykseen annettavasta vastauksesta, ovatko (soveltamisasetuksessa) säädetyt viljelytodistusten antamiseen liittyvät jalostusyritysten hallinnolliset velvoitteet yhteensopivia 'suhteellisuusperiaatteen' kanssa, jolla tässä tarkoitetaan sitä, että yksityisille asetettujen velvollisuuksien ja tavoitteen toteuttamiseksi tarvittavien toimenpiteiden on oltava oikeassa suhteessa toisiinsa, vai ovatko nämä maksut sellaisia 'tarpeettomia hallinnollisia velvoitteita', jotka ovat tämän yhteisön kannalta perustavaa laatua olevan periaatteen vastaisia?

3) Jos edellisiin kysymyksiin vastataan myöntävästi, onko soveltamisasetuksen 3 artiklan 3 kohtaa tulkittava siten, että jäsenvaltiot voivat muodostaa kullekin lajikeryhmälle sellaisia erityisiä varmuusvarastoja, jotka voidaan jakaa asianomaisille toimijoille yhtäläisin osuuksin maa- ja metsätalousministeriön 1.3.1993 lähetetyssä kiertokirjeessä nro 368/G (8 kohta, s. 9) säädettyä menettelyä noudattaen?"

Kansallinen tuomioistuin esitti asiassa C-254/94 lisäksi seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

"4) Ovatko edellä mainitun, 1.3.1993 lähetetyn ministeriön kiertokirjeen nro 368/G määräykset, joiden mukaan ei ole mahdollista antaa yhtä viljelytodistusta ja/tai yhtä tuotantokiintiötä 'tuottajaryhmittymälle' eikä varsinkaan sellaiselle yksityisoikeudelliselle yhtiölle, joka ei ole oikeushenkilö ja jonka tarkoituksena on edistää ja suosia jäsentensä harjoittamaa tupakanviljelyä ja samalla esijalostaa tupakka omissa laitoksissaan, kun tämä yhtiö määrittää joka vuosi tupakan istutusalan ja jakaa sen jäsentensä kesken, joiden on sitouduttava toimittamaan sille tosiasiallisesti saatu sato kokonaisuudessaan, yhteensopiva (soveltamisasetuksen) 2 artiklan kolmannen luetelmakohdan ja 21 artiklan säännösten kanssa?"

Kansallinen tuomioistuin esitti asiassa C-255/94 seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

"1) Onko (soveltamisasetuksen) 9 artiklassa tarkoitettujen 'viljelytodistusten' käyttöönottaminen yhteensopiva menettely (perusasetuksessa) tupakka-alan yhteisen uudelleenjärjestelyn ensimmäiselle vaiheelle määriteltyjen periaatteiden ja neuvoston tässä yhteydessä asettamien tavoitteiden ja keinojen kanssa, koska tällä tosiasiallisesti ennakoidaan luvattomasti (perusasetuksen) 9 artiklan 4 kohdan mukaisen sellaisen tuotantokiintiöjärjestelmän voimaansaattamista, jota ensimmäisen vaiheen aikana voitiin käyttää vain poikkeuksellisesti ja koska tästä syystä tuotantosuunnan muuttaminen koskemaan sellaisia lajeja, jotka vastaavat paremmin markkinoiden tarpeita, on paljon vaikeampaa, jollei mahdotonta?

2) Onko (perusasetuksen) 10 artiklaa ja kahdeksatta perustelukappaletta tulkittava siten, että esijalostusyritykselle tai tuottajalle myönnetyt jalostuskiintiöt ovat 'kiinteitä', ja jos näin on, onko mainittu periaate sen 20.1.1993 tehdyssä päätöksessä nro VI/003136 tarkoitetun komission asetuksen säännöksen vastainen, jonka mukaan jalostuskiintiöitä voidaan korottaa tai vähentää eri tuottajien tekemien valintojen seurauksena?

3) Ovatko (soveltamisasetuksessa) tarkoitetut viljelytodistukset, jos niitä tarkastellaan erillään edellä 1 kohdassa esitetystä kysymyksestä, sellaisia 'tarpeettomia hallinnollisia velvoitteita', jotka sellaisinaan ovat vastoin yhteisön oikeusjärjestyksessä tunnustettua 'suhteellisuusperiaatetta', jonka mukaan yksityisille asetettujen hallinnollisten rasitusten on oltava oikeassa suhteessa yhteisön toimielinten tavoitteisiin?

4) Syrjäytetäänkö ministeriön 1.3.1993 lähettämän kiertokirjeen nro 368/G 8 kohdassa (G alakohta, sivu 3) määrätyllä 'kullekin lajikeryhmälle muodostettavalla erityisellä varmuusvarastolla', joka perustuu sellaisiin kansallisesti määriteltyihin prosentuaalisesti kiinteisiin varmuusvarastoihin, joiden avulla ei ole mahdollista täysin sopeuttaa viitemäärää tuottajan tuotantomäärien tosiasialliseen, luonnonmullistuksesta johtuvaan vähenemiseen, olennaisella tavalla yhteisön oikeussäännöt ja erityisesti (soveltamisasetuksen) 3 artiklan 3 kohta?

5) Kierretäänkö ministeriön edellä mainitulla kiertokirjeellä olennaisella tavalla yhteisön oikeussääntöjä ja erityisesti (soveltamisasetuksen) 9 artiklan 1 kohtaa ja 10 artiklan 1 kohtaa tai syrjäytetäänkö ne siltä osin kuin kiertokirjeen liitteessä 4 sivulla 9 määrätään, että jalostusyritykset jaetaan seitsemään erilliseen ryhmään ja että jokaisessa ryhmässä lasketaan kolmen viitevuoden keskiarvo eri tavoin, ja koska kiertokir-

jeen mukaan tuottajien tuotantokiintiöt lasketaan eri tavoin, vaikka ne viimeisten kolmen vuoden aikana ovat tuottaneet saman määrän samaan lajikeryhmään kuuluvaa tupakkaa mutta toimittaneet tämän tupakan eri jalostusyrityksille?"

19. Useat esitetyistä ennakkoratkaisukysymyksistä on muotoiltu siten, että niissä pyydetään yhteisöjen tuomioistuinta antamaan ratkaisu 1.3.1993 lähetetyn kiertokirjeen nro 368/G yhteensopivuudesta yhteisön oikeuden kanssa. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhteisöjen tuomioistuin ei ole toimivaltainen ratkaisemaan sitä, onko kansallinen toimenpide yhteisön oikeuden mukainen, sillä tällaisen ratkaisun tekeminen kuuluu ainoastaan kansalliselle tuomioistuimelle. Yhteisöjen tuomioistuimen on kuitenkin esitettävä kansalliselle tuomioistuimelle kaikki sellaiset yhteisön oikeuteen kuuluvat tulkintaan liittyvät seikat, joiden perusteella kansallinen tuomioistuin voi arvioida, ovatko kansalliset oikeussäännöt yhteisön oikeuden mukaisia. [10] Niiltä osin kuin ennakkoratkaisukysymyksissä pyydetään arvioimaan edellä mainitun kiertokirjeen yhdenmukaisuutta yhteisön oikeuden kanssa, ne on muotoiltava uudelleen sellaisiksi, että ne koskevat yhteisön sääntöjen pätevyyttä ja tulkintaa.

20. Esitetyt kysymykset, jotka eivät ole kovin selkeästi muotoiltuja, voidaan jakaa viiteen eri ryhmään; ensimmäisessä on kysymys soveltamisasetuksen pätevyydestä ja neljä muuta koskevat erilaisia perusasetuksen ja soveltamisasetuksen tulkintaan liittyviä kysymyksiä.

21. Ensimmäinen kysymysryhmä muodostuu kunkin kolmen asian ensimmäisistä kysymyksistä. Kysymyksillä halutaan tosiasiassa selvittää, ovatko soveltamisasetuksen 9 artikla, jossa asetetaan jalostusyrityksille velvollisuus antaa viljelytodistuksia, ja tähän artiklaan läheisesti liittyvä 3 artiklan 3 kohdan sääntö, jonka mukaan jalostusyritykselle ei anneta kiintiötä, jos se ei sitoudu antamaan viljelytodistuksia, perusasetuksen vastaisina pätemättömiä. Katson, että tässä yhteydessä on myös käsiteltävä asioissa C-254/94 ja C-269/94 esitettyä ennakkoratkaisukysymystä 2 ja asiassa C-255/94 esitettyä ennakkoratkaisukysymystä 3. Näillä ennakkoratkaisukysymyksillä halutaan selvittää, onko soveltamisasetuksen 9 artikla pätemätön sen vuoksi, että se on yhteisön oikeudessa hyväksytyn suhteellisuusperiaatteen vastainen.

22. Toinen kysymysryhmä muodostuu asiassa C-255/94 esitetystä ennakkoratkaisukysymyksestä 2 ja lisäksi osasta asioissa C-254/94 ja C-269/94 esitettyä ennakkoratkaisukysymystä 1. Näillä kysymyksillä halutaan tosiasiassa selvittää, onko perusasetuksen 10 artiklaa, jonka mukaan ensimmäisen jalostusasteen yritys ei saa solmia viljelysopimuksia eikä vastaanottaa korvausta palkkiosummasta sellaisista määristä, jotka ylittävät sille tai tuottajalle myönnetyn kiintiön, tulkittava siten, että kiintiö on

10 — Ks. viimeksi asia C-55/94, Gebhard, tuomio 30.11.1995, Kok. 1995, s. I-4165.

kiinteä eikä sitä voida muuttaa sen mukaan, minkä jalostusyrityksen tuottajat valitsevat.

23. Kolmas kysymysryhmä muodostuu asioissa C-254/94 ja C-269/94 esitetystä ennakkoratkaisukysymyksestä 3 ja asiassa C-255/94 esitetystä ennakkoratkaisukysymyksestä 4. Näillä kysymyksillä halutaan pääasiallisesti selvittää, onko soveltamisasetuksen 9 artiklan 3 kohtaa [11] tulkittava siten, että tämän säännöksen vastaista on se, että jäsenvaltioilla on sellaisia etukäteen vahvistettuja varmuusvarastoja, jotka on eroteltu lajikeryhmittäin siinä tarkoituksessa, että ne jaetaan sellaisten tuottajien kesken, joille on aiheutunut tappioita poikkeuksellisten olosuhteiden vuoksi, ottamatta huomioon kullekin tuottajalle aiheutuneen tappion määrää.

24. Neljänneksi asiassa C-254/94 esitetyllä ennakkoratkaisukysymyksellä 4 halutaan pääasiallisesti selvittää, onko soveltamisasetuksen 21 artiklaa ja 2 artiklan kolmatta luetelmakohtaa tulkittava yhdessä siten, että niiden vastaista on se, että jäsenvaltio vahvistaa sellaisia oikeussääntöjä, joiden mukaan yhden viljelytodistuksen ja/tai yhden tuotantokiintiön antaminen ei ole mahdollista sellaisille tuottajaryhmittymille, joiden tarkoituksena on edistää ja suosia jäsentensä harjoittamaa tupakanviljelyä ja esijalostaa tupakka omissa laitoksissaan.

11 — Esitetyissä ennakkoratkaisukysymyksissä viitataan 3 artiklan 3 kohtaan. Tämän voidaan olettaa johtuvan erehdyksestä, ottaen huomioon, että lisäviitemäärien jakamista koskeva säännös on 9 artiklan 3 kohdassa.

25. Lopuksi asiassa C-255/94 esitetyllä ennakkoratkaisukysymyksellä 5 halutaan pääasiallisesti selvittää, onko soveltamisasetuksen 9 artiklan 1 kohtaa ja 10 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että jalostusyritykset voidaan jakaa seitsemään erilliseen ryhmään, joihin sovelletaan erilaisia sääntöjä laskettaessa kolmivuotiskauden viitemääriä ja siten, että tuottajien tuotantokiintiöitä laskettaessa sovelletaan erilaisia sääntöjä sen mukaan, mille jalostusyritykselle ne viiteajanjakson aikana ovat toimittaneet tupakkaa.

Ennakkoratkaisukysymysten ensimmäinen ryhmä: ovatko soveltamisasetuksen viljelytodistuksia koskevat säännöt pätemättömiä?

26. Kuten on mainittu, kansallinen tuomioistuin haluaa kussakin kolmessa asiassa esitetyllä ensimmäisellä ennakkoratkaisukysymyksellään pääasiallisesti selvittää, ovatko soveltamisasetuksen 9 artikla, jolla jalostusyritykset velvoitetaan antamaan viljelytodistuksia, ja siihen läheisesti liittyvä 3 artiklan 3 kohdasta ilmenevä sääntö, jonka mukaan sellaiselle jalostusyritykselle ei myönnetä kiintiötä, joka ei sitoudu antamaan viljelytodistuksia, perusasetuksen vastaisina pätemättömiä. Asioissa C-254/94 ja C-269/94 esitetyllä ennakkoratkaisukysymyksellä 2 ja asiassa C-255/94 esitetyllä ennakkoratkaisukysymyksellä 3 kansallinen tuomioistuin haluaa lisäksi selvittää, onko soveltamisasetuksen 9 artikla pätemätön yhteisön oikeudessa tunnustetun suhteellisuusperiaatteen vastaisena.

27. Kantajat väittävät, että komissio on rikkonut perusasetuksen perustavanlaatuisia periaatteita ja säännöksiä antamalla edellä mainitut soveltamisasetuksen säännökset. Jalostuskiintiöjärjestelmällä olisi pitänyt valmistella sellaisen lopullisen järjestelmän käyttöönottamista, jonka mukaan tuotantokiintiöt olisi annettu suoraan tuottajille. Komissio on viljelytodistuksia koskevien säännösten antamisella kuitenkin ennakoinut lopullista järjestelmää ja tehnyt näin merkityksettömäksi vuosien 1993—1997 siirtymäkauden sekä vähentänyt jalostuskiintiöiden merkitystä. Jokaiselle tuottajalle annettavat viljelytodistukset, joita voidaan vapaasti esittää mille tahansa jalostusyritykselle, ovat todellisuudessa peiteltyjä tuotantokiintiöitä. Viljelytodistusten antamisella kaikille tuottajille vuosina 1989—1991 toteutuneen tuotannon perusteella jäädytetään lisäksi aikaisemmat viljelyä koskevat päätökset, koska jokainen tuottaja saa oikeuden jatkaa niiden samojen lajikkeiden tuottamista, joita hän aikaisemminkin viljeli, ja tällä vaikeutetaan huomattavasti tuotantosuunnan muuttamista paremmin markkinoille sopeutettuihin lajikkeisiin tai tehdään se mahdottomaksi.

Viljelytodistusten käyttöönottamista koskeva järjestelmä menee pitemmälle kuin on tarpeen kiintiöiden jakamiseksi tyydyttävällä tavalla tuottajien kesken. Soveltamisasetuksella asetetaan jalostusyrityksille tarpeettomia hallinnollisia velvoitteita, joista seuraa näille yrityksille suuria kuluja, koska niiden on pakko ottaa käyttöön sellainen monimutkainen laskentajärjestelmä, josta ne eivät saa mitään vastinetta.

28. Italian hallitus korostaa, että viljelytodistusten myöntämistä koskevan järjestelmän avulla osoitetaan ensinnäkin, että tuottaja on toimittanut raakatupakkaa viiteajanjakson 1989—1991 välisenä aikana, ja että järjestelmä tekee mahdolliseksi sen, että viljelijä voi vaihtaa jalostusyritystä eri satokausina. Viljelytodistukset ovat näin viljelijöiden etujen mukaisia ja ne vastaavat tämän vuoksi myöskin niitä yhteisön tupakka-alan sääntelyä koskevia tavoitteita, joiden mukaan pyritään suojelemaan tuottajia eikä jalostusyrityksiä. Viljelytodistusten avulla voidaan lisäksi valvoa ja säännellä tupakkamarkkinoita ja ne myötävaikuttavat tätä kautta jopa yhteistä maatalouspolitiikkaa koskevien tavoitteiden toteuttamiseen.

Viljelytodistuksia koskevan järjestelmän avulla jalostusyritysten on lisäksi mahdollista laajentaa toimintaansa, koska ne saavat varmasti uusia asiakkaita ja koska ne voivat antaa käyttämättömät kiintiöt muiden tuottajien käyttöön. Samalla viljelytodistukset tekevät mahdolliseksi jalostusyritysten valvonnan. Yrityksille aiheutuu hallinnollisia velvoitteita todellisuudessa vain siitä, että niiden on yhdistettävä sellaiset sopimusten tekemistä ja kirjanpitoa koskevat tiedot, jotka yrityksillä jo on hallussaan ja joita ne itsekin käyttävät valmistellessaan jalostuskiintiöiden myöntämistä koskevia hakemuksia. Tämän vuoksi viljelytodistuksilla ei aiheuteta yrityksille lisäkustannuksia.

29. Komissio väittää, että soveltamisasetus on annettu perusasetuksen 11 artiklan mukaisesti, jossa komissiolle on nimenomaisesti myönnetty valta antaa kiintiöjärjestelmän soveltamisen kannalta tarpeelliset yksityiskohtaiset säännöt ja erityisesti ne yleiset säännöt, joiden mukaan kiintiöt jaetaan tuottajien kesken. Perustamissopimuksen 39 artiklan 1 kohdan b alakohdasta käy ilmi, että yhteisen maatalouspolitiikan tavoitteena on suosia tuottajia eikä jalostusyrityksiä. Lisäksi perusasetuksen johdanto-osan viidennestä perustelukappaleesta ja 3 artiklan 3 kohdasta käy ilmi, että markkinajärjestelyn tavoitteena on tuottajien tukeminen.

Viljelytodistusten antaminen tarjoaa jalostusyrityksille mahdollisuuden tehdä viljelysopimuksia ja saada näin palkkio, jonka ne maksavat tuottajalle. Yritykset hyötyvät tuottajille suunnatusta rahavirrasta, koska palkkio voidaan maksaa niille etukäteen. Viljelytodistuksilla taataan se, että yrityksillä on mahdollisia tavarantoimittajia ja että yrityksillä on mahdollisuus tehdä viljelysopimuksia hintaan, joka on alempi kuin se hinta, joka niiden olisi maksettava, jos ne eivät voisi tarjota tuottajille palkkiota. Viljelytodistuksilla taataan lisäksi se, että viranomaiset saavat tarkkoja tietoja määrästä, laadusta ja niistä alueista, joilla tupakkaa viljellään ja jalostetaan. Todistuksilla taataan näin avoimuus ja ne edesauttavat tämän vuoksi vilpillisten menettelytapojen estämistä. Kerätyt tiedot ovat myös perustana tupakka-alan lopullisen markkinajärjestelyn käyttöön ottamiselle. Ainoa italialaisille yrityksille asetettu hallinnollinen velvoite on lomakkeen laatiminen, ja niillä yrityksillä, jotka harjoittavat jalostustoimintaa, on käytettävissään atk:lla viiteajanjakson aikana jalostettuja määriä koskevat tiedot.

30. Huomautan aluksi, että 3 artiklan 3 kohdassa, jonka mukaan kiintiö voidaan antaa vain sellaiselle jalostusyritykselle, joka sitoutuu antamaan viljelytodistuksia, voidaan olettaa olevan tavoitteena taata, että jalostusyritykset tosiasiallisesti antavat 9 artiklassa tarkoitettuja viljelytodistuksia. Kysymys siitä, onko 3 artiklan 3 kohta pätevä, riippuu siis 9 artiklan pätevyydestä.

31. Perusasetuksen johdanto-osan kahdeksannesta perustelukappaleesta käy ilmi, että on toteutettava tarvittavat toimenpiteet, jotta kiintiöt voidaan myöhemmin jakaa tuottajille hyväksyttävin ehdoin. Se seikka, että jo perusasetuksella oli tarkoitus antaa yritysten jakaa kiintiöt edelleen tuottajille näiden tuottajien viimeksi mainituille yrityksille tekemien aikaisempien raakatupakkatoimitusten mukaisesti, ei ole seurausta vain perusasetuksen 11 ja 23 artiklan säännöksistä, joiden mukaan komissio antaa yksityiskohtaiset soveltamista koskevat säännöt, joihin kuuluvat myös ne säännöt, jotka koskevat kiintiöiden jakamista tuottajille verrattuna heidän aikaisempaan tilanteeseensa, vaan myös

perusasetuksen 9 artiklan 4 kohdan erityissäännöstä, jonka mukaan jäsenvaltiot voivat jakaa kiintiöt suoraan tuottajille, jos niillä on käytettävissään kaikkien viljelijöiden tuotannosta kolmen viimeistä satovuotta edeltävän satovuoden ajalta tarvittavat täsmälliset tiedot, jotka on eritelty tuotettujen ja jalostusyrityksiin toimitettujen lajikkeiden ja määrien mukaan. Tämä sanamuoto edellyttää sellaista yleistä järjestelmää, jossa tuottajat saavat kiintiönsä välillisesti eli jalostusyrityksen välityksellä viiteajanjakson aikana tekemiensä toimitusten mukaisesti. Komissiolla ei tämän vuoksi ollut vain oikeus, vaan myös velvollisuus antaa sellaisia säännöksiä, joiden mukaan jalostusyritysten oli jaettava kiintiöt tuottajille näiden tuotannon mukaisesti. On siis täysin perusasetuksen mukaista, että soveltamisasetuksen 9 artiklan 1 kohdassa säädetään, että tuottajille on annettava viljelytodistukset heidän satovuosina 1989, 1990 ja 1991 tekemien toimitusten mukaisesti.

32. Soveltamisasetuksen johdanto-osan kahdeksannesta perustelukappaleesta käy ilmi, että viljelytodistusten käyttöönottamisen tavoitteena on se, että tuottajat voisivat vaihtaa jalostusyritystä eri satokausina. Tällä saadaan aikaan jalostusyritysten välinen todellinen kilpailu, joka koskee toimituksista palkkion ohella tuottajille maksettavaa hintaa. Ilman tätä mahdollisuutta vaihtaa jalostusyritystä tuottaja olisi riippuvainen tietystä jalostusyrityksestä, joka voisi määrätä hinnan asianomaisen tekemille toimituksille ilman, että sen tarvitsisi pelätä kilpailua.

33. Viljelytodistusten käyttöönottamisesta on siis hyötyä tuottajille, ja se vastaa täten sääntelyn tavoitetta, joka on tuottajien eikä jalostusyritysten suojeleminen; ks. tältä osin perusasetuksen johdanto-osan viides perustelukappale ja 3 artiklan 3 kohta sekä perustamissopimuksen 39 artiklan 1 kohdan b alakohta.

34. Minun on vaikea ymmärtää sen kantajien esittämän perustelun merkitystä, jonka mukaan niillä soveltamisasetuksen säännöillä, jotka koskevat kullekin tuottajalle vuosina 1989—1991 tuotannon perusteella annettavia viljelytodistuksia, jäädytettäisiin aikaisemmat viljelyä koskevat päätökset. Kuten olen jo huomauttanut, perusasetuksessa edellytetään tällaista jäädyttämistä. Lisäksi perusasetuksen III osastossa on säännöksiä, jotka koskevat tuotantosuunnan muuttamista kysytympiin ja terveydelle vähemmän haitallisiin lajikkeisiin. Tämän vuoksi ei voida katsoa, että siirtymävaihe olisi menettänyt erityisen sopeuttavan merkityksensä.

35. Samoin on vaikea ymmärtää, mihin perustuu se väite, jonka mukaan viljelytodistusten käyttöönottamisella ennakoidaan lopullista markkinajärjestelyä, joka perustuu siihen, että tuotantokiintiöt myönnetään suoraan tuottajille. Myös siirtymävaiheen aikana kiintiöt on jaettava yritysten ohella myös tuottajille. Jos näin ei tapahtuisi, tuottajat, joita — kuten olen jo huomauttanut — järjestelmän nimenomaan pitäisi suosia, olisi-

vat täysin jalostusyritysten hyväntahtoisuuden varassa. Sillä seikalla, että tuottajat voivat jo siirtymävaiheesta lähtien vaihtaa jalostusyritystä eri satokausina, edistetään kilpailua tavalla, josta käsitykseni mukaan hyötyvät myös jalostusyritykset.

36. Esitetyissä ennakkoratkaisukysymyksissä pyydetään arvioimaan yhteistä markkinajärjestelyä koskevien säännösten ja yhteisön suhteellisuusperiaatteen välistä suhdetta, ja niissä kysytään, ovatko viljelytodistuksista jalostusyrityksille aiheutuvat hallinnolliset velvoitteet kaiken kaikkiaan suhteellisuusperiaatteen mukaisia.

Yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan suhteellisuusperiaate kuuluu yhteisön oikeuden yleisiin periaatteisiin. Tämän periaatteen mukaan toimenpiteen lainmukaisuus riippuu siitä, onko se asianmukainen ja välttämätön tarkoitetun tavoitteen saavuttamiseksi. Silloin kun on mahdollista valita useiden asianmukaisten toimenpiteiden välillä, on valittava sellainen toimintaa mahdollisimman vähän rajoittava toimenpide, jonka aiheuttamat haitat eivät ole tavoiteltavien päämäärien kannalta suhteettomia. [12]

12 — Ks. esim. asia C-331/88, Fedesa ym., tuomio 13.11.1990 (Kok. 1990, s. I-4023, 13 kohta) ja edellä alaviitteessä 5 mainitussa asiassa Crispoltoni ym. annettu tuomio.

37. Mielestäni viljelytodistukset ovat sekä asianmukainen että tarpeellinen keino antaa tuottajille mahdollisuus vaihtaa jalostusyritystä ja samalla edistää jalostusyritysten välistä kilpailua ja tuottajien riippumattomuutta näistä yrityksistä. Viljelytodistuksilla annetaan lisäksi viranomaisille täsmällisiä tietoja ja ne edesauttavat näin vilpillisten menettelytapojen ehkäisemistä. Näyttää siltä, ettei ole esitetty sellaisia seikkoja, joiden perusteella voitaisiin ajatella, että nämä päämäärät voitaisiin saavuttaa sellaisten toisenlaisten keinojen avulla, jotka rajoittavat toimintaa vähemmän kuin viljelytodistukset.

38. Kiintiöiden jakaminen tuottajien kesken niiden tekemien toimitusten välisessä suhteessa on sekä asianmukainen että tarpeellinen peruste silloin kun se tuotanto, jonka perusteella palkkio myönnetään, halutaan jakaa tasapuolisesti ja oikeudenmukaisesti. Näyttää siltä, ettei ole esitetty sellaisia seikkoja, joiden perusteella voitaisiin ajatella, että tämä tavoite voitaisiin saavuttaa muilla keinoin, jotka rajoittavat toimintaa vähemmän kuin viljelytodistukset.

39. Esitettyjen seikkojen perusteella on katsottava, että viljelytodistusten antamiseen liittyviä hallinnollisia velvoitteita ja mainittuja jakoperusteita sovelletaan suhteellisen rajoitetusti, ja tästä syystä ei ole syytä katsoa, että ne eivät olisi oikeassa suhteessa tavoitteeseen nähden. Huomautan tältä osin, että yrityksille maksetaan näiden hallinnollisten velvoitteiden vastineeksi palkkio, jonka avulla niiden on mahdollista ostaa raakatupakkaa suhteellisen alhaiseen hintaan, ja että

niiden maksuvalmius toisaalta paranee sen vuoksi, että palkkiot maksetaan niille etukäteen.

40. Ehdotan tämän vuoksi, että edellä mainittuihin ennakkoratkaisukysymyksiin vastattaisiin, että soveltamisasetuksen 3 artiklan 3 kohtaa ja 9 artiklaa koskevassa tutkimuksessa, jossa on otettu huomioon ennakkoratkaisupyyntöön sisältyvät huomautukset ja muut oikeudenkäynnin aikana esitetyt seikat, ei ole tullut esille mitään sellaisia seikkoja, jotka aiheuttaisivat näiden säännösten pätemättömyyden.

Ennakkoratkaisukysymysten toinen ryhmä: ovatko säännöt, joilla jalostuskiintiöitä muutetaan, perusasetuksen vastaisia?

41. Asiassa C-255/94 esitetyllä ennakkoratkaisukysymyksellä 2 kansallinen tuomioistuin haluaa tietää, onko perusasetuksen 10 artiklaa, jossa säädetään, että ensimmäisen jalostusasteen yritys ei saa solmia viljelysopimuksia eikä vastaanottaa korvausta palkkiosummasta sellaisista määristä, jotka ylittävät sille tai tuottajalle myönnetyn kiintiön, tulkittava siten, että tämä kiintiö on kiinteä eikä sitä voida muuttaa sen mukaan, minkä jalostusyrityksen tuottajat valitsevat. Tämä kysymys sisältyy lisäksi asioissa C-254/94 ja C-269/94 esitettyyn ennakkoratkaisukysymykseen 1.

42. Italian maa- ja metsätalousministeriön pyynnöstä komissio vahvisti 20.1.1993 päivätyllä kirjeellään, että jalostuskiintiöitä voidaan korottaa tai alentaa tuottajien valitsemien jalostusyritysten mukaan.

43. Kantajat väittävät, että soveltamisasetuksessa annettu mahdollisuus korottaa tai alentaa jalostuskiintiöitä sen mukaan, minkä jalostusyrityksen tuottajat valitsevat, on ristiriidassa sen kanssa, että perusasetuksen 10 artiklassa kielletään jalostusyrityksiä solmimasta viljelysopimuksia ja vastaanottamasta korvausta palkkiosummasta sellaisista määristä, jotka ylittävät myönnetyn kiintiön. Se, että jalostuskiintiö on kiinteä ja että jalostettavat määrät voidaan sen ansiosta laskea ennakolta, on välttämätön edellytys sille, että yksittäinen jalostusyritys voi noudattaa niitä sopimusvelvoitteita, joita sillä on tupakkateollisuutta kohtaan.

44. Komissio väittää, että jo perusasetuksessa edellytettiin, että annettuja jalostuskiintiöitä oli mahdollista muuttaa erityisesti neuvoston joka vuosi vahvistamien takuukynnysten mukaisesti. Perusasetuksen 9 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan kolmannessa virkkeessä säädetään, että ensimmäisen ja toisen virkkeen mukaisesti toteutettu jakaminen ei vaikuta jalostuskiintiöiden jakomenettelyyn seuraavina satovuosina. Perusasetuksen 9 artiklan 3 kohdan toisessa ja kolmannessa alakohdassa määrätään lisäksi kiintiöiden jakamisesta sellaisten

ensimmäisen jalostusasteen yritysten välillä, jotka ovat aloittaneet toimintansa vuoden 1989 jälkeen. Perusasetuksessa säädetään siis nimenomaisesti, että jalostuskiintiöitä voidaan muuttaa joko yhteisön tasolla, kansallisella tasolla tai jalostusyritysten tasolla. Soveltamisasetuksella annetaan tuottajalle mahdollisuus tehdä viljelysopimuksia myös muiden kuin niiden yritysten kanssa, jotka ovat antaneet viljelytodistuksia, ja tavoitteena on tällöin ollut estää se, että tuottajat joutuisivat riippuvaisiksi jalostusyrityksistä. Olisi sekä perustamissopimuksen 39 artiklan 1 kohdan b alakohdan että perusasetuksen tavoitteiden vastaista sitoa tuottaja määrättyyn yritykseen. Tällainen riippuvuussuhde poistaisi tuottajalle palkkion lisäksi maksettavaa hintaa koskevan kilpailun yritysten väliltä. Perusasetuksen 10 artiklalla ei estetä tätä. Tällä artiklalla täsmennetään vain, että kiintiöjärjestelmä on siinä mielessä tyhjentävä, että yritys ei voi tehdä viljelysopimuksia, jotka eivät kuulu jalostuskiintiöjärjestelmään, ja saada korvausta palkkiosummista. Toisin sanoen 10 artiklaa on tulkittava siten, että jalostusyritys ei voi saada korvausta sellaisista palkkiosummista, jotka ylittävät niille tuottajille viljelytodistuksin jaetut kiintiöt, jotka kyseisen satovuoden aikana ovat toimineet yhteistyössä tämän jalostusyrityksen kanssa. On ilman muuta selvää, että tuottaja voi kääntyä haluamansa jalostusyrityksen puoleen, jos se on viljelytodistuksen perusteella mahdollista.

45. Olen edellä katsonut, että soveltamisasetuksen viljelytodistuksia koskevat säännöt ovat perusasetuksen mukaisia. Viljelytodistusten tavoitteena on antaa tuottajille mahdollisuus vaihtaa jalostusyritystä eri satokausina. Järjestelmää, jossa ei olisi tällaista mahdollisuutta, voitaisiin mielestäni vakavasti arvostella.

46. Voidaan tietysti ajatella, että raakatupakan tuottajat käyttävät vain rajoitetusti hyväkseen mahdollisuutta vaihtaa jalostusyritystä eri satokausina. Haluun vaihtaa jalostusyritystä voi tietysti vaikuttaa hyvin moni seikka, kuten hintakilpailun tosiasiallisuus ja jalostusyrityksen omistussuhteet, erityisesti se, että ne ovat sellaisia osuustoiminnallisia yrityksiä, joiden jäseniä ovat tuottajat itse, sekä jalostusyritysten ja tuottajien välinen fyysinen etäisyys. Ei ole siis ollenkaan varmaa, että tuottajat merkittävissä määrin käyttävät hyväkseen mahdollisuutta vaihtaa jalostusyritystä.

47. Voidaan lisäksi ajatella, että tuottajat mahdollisesti vaihtavat jalostusyrityksestä toiseen ja jotkut muut tuottajat puolestaan tästä toisesta jalostusyrityksestä ensin mainittuun, jolloin seurauksena on se, että tietyn jalostusyrityksen tekemien viljelysopimusten kohteena olevan raakatupakan kokonaismäärä ei mainittavasti muutu.

48. Voidaan tietysti myös kuvitella, että jalostusyritys tarjoaa tuottajille niin edullisia ehtoja, että tämän yrityksen tekemien viljelysopimusten kohteena olevan raakatupakan kokonaismäärä lisääntyy huomattavasti. Päinvastoin voidaan myös kuvitella, että yritys tarjoaa niin huonoja ehtoja tai muutoin aiheuttaa sellaista tyytymättömyyttä tuottajissa, että sen on ylipäänsä hyvin vaikea hankkia raakatupakkaa pitääkseen tuotantokoneiston käynnissä taikka että sen on jopa lopetettava toimintansa. Tämän vuoksi on välttämätöntä säätää sellaisesta menettelystä, jonka mukaan käyttämättömät kiintiöt ovat sellaisten yritysten käytettävissä, joilla ei ole riittävää jalostuskiintiötä, jotta ne voisivat vastata tuottajien kysyntään.

49. Soveltamisasetuksen 10 artiklan 3 kohdassa määritelty kiintiöiden siirtämistä jalostusyritysten välillä koskeva järjestelmä on välttämätön osa sitä järjestelmää, jolla tuottajille annetaan mahdollisuus valita jalostusyritys. Perusasetuksen 10 artiklassa mainittua "myönnettyä kiintiötä" on siis tulkittava siten, että tällä viitataan siihen kiintiöön, jonka jäsenvaltio on viiteajanjakson aikana jalostettujen määrien perusteella jakanut yritykselle ja johon on tarvittaessa tehty ne muutokset, joita aiheutuu siitä, että tuottajat ovat vaihtaneet jalostusyritystä. Tästä syystä on tarpeen, että palkkiot voidaan korvata näin muuttuneiden kiintiöiden mukaisesti. Perusasetuksen 10 artiklan tavoitteena on ainoastaan täsmentää, että yritys ei saa tehdä viljelysopimuksia eikä vastaanottaa korvausta palkkiosummasta kiintiöjärjestelmän ulkopuolella, eikä ole sellaisia objektiivisia seikkoja, joiden perusteella voitaisiin olettaa, että 10 artiklan tavoitteena olisi jäädyttää aikaisemmin annetut jalostuskiintiöt.

50. Tällä lähestymistavalla ei sitä paitsi aiheuteta erityisiä vaikeuksia jalostusyrityksille. Soveltamisasetuksen 3 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltiot vahvistavat jalostuskiintiöt satovuoden 1993 osalta viimeistään 10.2.1993, ja 9 artiklan 6 kohdan mukaan viljelytodistukset on annettava viimeistään satovuoden maaliskuun 31 päivänä. Jalostusyritykset tietävät sadonkorjuun jälkeen jalostukseen käytettävissä olevat määrät vasta silloin, kun ne ovat tehneet viljelysopimukset tuottajien kanssa, olivatpa niiden jalostuskiintiöt minkä suuruisia tahansa. Jos kiintiöitä siirretään viljelysopimuksiin sisältyvien määrien mukaisesti, ja vaikka viljelysopimuksissa ylitettäisiinkin alunperin vahvistetut kiintiöt, sillä varmistetaan, että jalostusyrityksillä on jo viljelysopimusten tekohetkellä riittävästi pohjatietoja, joiden perusteella ne voivat sopeuttaa tupakkateollisuuden kanssa tehtävät sopimukset niiden määrien mukaisiksi, joita odotetaan toimitettavan jalostettaviksi.

51. Ehdotan tämän vuoksi, että yhteisöjen tuomioistuin vastaisi edellä käsiteltyihin ennakkoratkaisukysymyksiin, että perusasetuksen 10 artiklaa on tulkittava siten, ettei sellainen menettely ole kyseisen säännöksen vastainen, jossa jalostusyritykset tekevät viljelysopimuksia ja vastaanottavat korvausta palkkiosummasta sellaisista määristä, jotka

ylittävät alunperin myönnetyt jalostuskiintiöt, edellyttäen, että kiintiöt siirretään soveltamisasetuksen 10 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

Ennakkoratkaisukysymysten kolmas ryhmä: voidaanko varmuusvarastoja vahvistaa etukäteen?

52. Kuten olen jo maininnut, ennakkoratkaisukysymykset esittänyt tuomioistuin pyrkii asioissa C-254/94 ja C-269/94 esitetyllä ennakkoratkaisukysymyksellä 3 ja asiassa C-255/94 esitetyllä ennakkoratkaisukysymyksellä 4 selvittämään, onko soveltamisasetuksen 9 artiklan 3 kohtaa tulkittava siten, että tämän säännöksen kanssa on ristiriidassa sellainen menettely, jossa jäsenvaltio muodostaa etukäteen eri lajikeryhmiä koskevia erisuuruisia varmuusvarastoja voidakseen jakaa niistä tupakkaa sellaisille tuottajille, joille on aiheutunut tappioita poikkeuksellisten olosuhteiden vuoksi, ottamatta huomioon kullekin tuottajalle aiheutuneen tappion määrää.

53. Kantajat väittävät muun muassa, että 9 artiklan 3 kohtaa on tulkittava siten, että kansallisten viranomaisten on vahvistettava viitekiintiöiden lisämäärät sellaisten perusteiden mukaan, joissa otetaan huomioon tuottajan tuotannon todellinen vähentyminen. Italiassa määritetään ensin asianomaisen tuottajan keskimääräinen tuotanto viiteajanjakson 1989—1991 aikana, ja tämän jälkeen hänen viitekiintiöönsä myönnetään lisämäärä. Soveltamisasetuksen 9 artiklan 3 kohtaa on kuitenkin tulkittava siten, että ensin on myönnettävä sellainen lisäviitemäärä, jossa otetaan huomioon aiheutunut tappio, ja tämän jälkeen lasketaan näin oikaistun tuotannon keskiarvo.

54. Italian hallitus väittää, että varmuusvaraston jakaminen eri lajikeryhmittäin on soveltamisasetuksen 9 artiklan 3 kohdan mukaista. Niiden tupakanlehtien määrä, joita jaetaan varmuusvarastosta sellaisille tuottajille, joille on aiheutunut tappioita poikkeuksellisten olosuhteiden vuoksi, lisättynä jalostusyrityksille jaettujen kiintiöiden määrällä ei saa ylittää asianomaisen jäsenvaltion kiintiötä. Tämän vuoksi on tarpeen, että varantomäärä vähennetään jalostuskiintiöstä.

55. Komissio väittää, että soveltamisasetuksen 9 artiklan 3 kohdassa annetaan jäsenvaltioille tiettyä harkintavaltaa vahvistaa lisäviitemääriä. Sellaisella tuottajalla, jolle on aiheutunut tappioita poikkeuksellisten olosuhteiden vuoksi vain yhden ainoan satokauden aikana, on oltava mahdollisuus näyttää toteen, että satokausi on ollut poikkeuksellisen huono, ja hänen tuotantonsa on asianomaisen vuoden osalta voitava muuttaa vastaamaan alan keskimääräistä tasoa. Jos näin on, sellaisen varmuusvaraston muodostamista, joka on laskettu eri lajikeryhmien tuotettujen määrien mukaan ja ottaen huomioon sen, että toiset lajikkeet ovat alttiimpia luonnonmullistuksille kuin toiset, on pidettävä soveltamisasetuksen 9 artiklan 3 kohdan mukaisena.

56. Mielestäni soveltamisasetuksen 9 artiklan 3 kohdan sanamuoto huomioon ottaen ei voine olla epäilystä siitä, että tätä säännöstä sovelletaan silloin, kun tuotanto on poikkeuksellisen alhainen yhden ainoan satokauden aikana. Tämän säännöksen mukaan jäsenvaltion on asianomaisen pyynnöstä määritettävä "kyseisen sadon osalta tuottajan viljelytodistuksen laatimisessa huomioon otettava määrä". Tämä merkitsee välttämättä sitä, että ensin jaetaan lisäviitemäärä sille vuodelle, jonka aikana tuotanto on ollut epätavallisen alhainen, ja tämän jälkeen lasketaan näin oikaistun tuotannon keskiarvo viiteajanjaksolle 1989—1991.

57. Soveltamisasetuksen 9 artiklan 3 kohdassa ei säädetä niiden lisäviitemäärien suuruudesta, joita jaetaan tuottajille, joille on aiheutunut tappioita poikkeuksellisten olosuhteiden vuoksi. Asetuksen 9 artiklan 3 kohdassa ei siis edellytetä sellaisten lisäviitemäärien vahvistamista, jotka vastaisivat tuottajalle tosiasiallisesti aiheutunutta tappiota. Tämän vuoksi jäsenvaltioille on annettu laaja harkintavalta lisäviitemäärien suuruuden määrittämisessä. Yhdenvertaisuutta koskevien näkökohtien vuoksi lisäviitemäärä on kuitenkin vahvistettava objektiivisesti tuottajalle aiheutunutta tappiota vastaavaksi. Perusasetukseen ei sisälly sellaisia seikkoja, joiden perustella voitaisiin vaatia, että lisäviitemäärät jaettaisiin asianomaisten tuottajien kesken matemaattisesti oikein tuottajille tosiasiallisesti aiheutuneiden tappioiden mukaisesti. Kysymys on nimenomaan harkintavallasta ja erityisesti sellaisesta harkintavallasta, jota käytetään vahvistettaessa mahdollisten varmuusvarastojen suuruus.

58. Soveltamisasetuksen 3 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltiot vahvistavat jalostuskiintiöt kullekin jalostusyritykselle satovuoden 1993 osalta viimeistään 10.2.1993. Asetuksen 9 artiklan 6 kohdan mukaan viljelytodistukset on annettava viimeistään satovuoden maaliskuun 31 päivänä. Asetuksen 9 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut lisäviitemäärät otetaan huomioon viljelytodistuksia laskettaessa ja ne on siis jaettava viimeistään silloin, kun viljelytodistukset annetaan. Samoin kuin yrityksille jaetut jalostuskiintiöt, lisäviitemäärätkin vähennetään jäsenvaltion kiintiöstä. Osa jäsenvaltion kiintiöstä on tarpeen varata myöhemmin jaettaville lisäviitemäärille, paitsi jos nämä lisäviitemäärät jaetaan ennen yritysten jalostuskiintiöiden vahvistamista. Jos lisäviitemääriä jaetaan myöhemmin varmuusvarastolle etukäteen vahvistetuissa rajoissa, saattaa käydä niin — riippuen siitä, miten varmuusvarasto on vahvistettu —, että on mahdotonta jakaa asianomaiselle tuottajalle sellaista lisäviitemäärää, joka kattaisi tosiasiallisen tappion. Kuten edellä on esitetty, 9 artiklan 3 kohdassa ei kuitenkaan edellytetä tällaista vastaavuutta. Tämän viimeksi mainitun säännöksen mukaan varmuusvarastossa pidettävän kiintiön määrän määrittäminen on jätetty jäsenvaltion harkintaan.

59. Kun määritetään varmuusvarastoon jätettävän kiintiön suuruutta, joka lasketaan eri lajikkeiden vastaavien määrien mukaisesti ja jossa otetaan huomioon, että tietyt lajikkeet ovat muita lajikkeita alttiimpia luonnonmullistuksille, on mielestäni otettava huomioon eri lajikkeiden väliset oleelliset erot ja näin ollen noudatettava viitemäärien puolueetonta ja yhdenvertaista hoitamista koskevaa vaatimusta.

60. Ehdotan siis yhteisöjen tuomioistuimelle, että edellä mainittuihin ennakkoratkaisukysymyksiin vastattaisiin, että 9 artiklan 3 kohtaa on tulkittava siten, ettei sellainen menettely ole kyseisen säännöksen vastainen, jossa jäsenvaltio muodostaa etukäteen sellaisia varmuusvarastoja, jotka on eroteltu eri tupakkalajikkeiden mukaan ja laskettu eri lajikemäärien mukaan ottaen huomioon sen, että tietyt lajikkeet ovat muita lajikkeita alttiimpia luonnonmullistuksille, jotta nämä varmuusvarastot voitaisiin myöhemmin jakaa poikkeuksellisten olosuhteiden vuoksi tappioita kärsineiden tuottajien kesken siten, että asianomaiselle tuottajalle aiheutunut tappio otetaan huomioon, vaikka sitä ei välttämättä täysin korvattaisikaan.

Ennakkoratkaisukysymysten neljäs ryhmä: voidaanko tuottajaryhmittymälle antaa vain yksi viljelytodistus?

61. Kuten edellä on todettu, asiassa C-254/94 esittämällään ennakkoratkaisukysymyksellä 4 kansallinen tuomioistuin pyrkii selvittämään pääasiallisesti, onko soveltamisasetuksen 21 artiklaa ja 2 artiklan kolmatta luetelmakohtaa tulkittava yhdessä siten, että niiden mukaan jäsenvaltio ei saa antaa säännöksiä, joiden perusteella ei ole mahdollista antaa yhtä viljelytodistusta ja/tai yhtä tuotantokiintiötä sellaisille tuottajaryhmittymille, joiden tarkoituksena on jäsentensä harjoittaman tupakanviljelyn edistäminen ja suosiminen ja tupakan esijalostaminen omissa laitoksissaan.

62. FAT on väittänyt olevansa soveltamisasetuksen 2 artiklan kolmannessa luetelmakohdassa tarkoitettu tuottaja, koska se on sellainen maanviljelijöiden välinen yhtiö, joka vastaa täysin soveltamisasetuksen 21 artiklassa tarkoitettua tuottajaryhmittymää.

63. Komissio väittää, että soveltamisasetuksen 21 artiklan tavoitteena on taata se, että tuottajaryhmittymälle jaettu määrä jaettaisiin tasapuolisesti ryhmittymän jäsenten välillä. Viljelytodistuksia on voitava antaa tuottajaryhmittymälle, jos tätä voidaan pitää 2 artiklan kolmannessa luetelmakohdassa tarkoitettuna tuottajana. Tällaisen ryhmittymän jäsentuottajalla on oltava vapaus jättää ryhmittymä ilman, että hänelle aiheutuu haitallisia seurauksia tuotantokiintiöitä vahvistettaessa.

64. Haluaisin korostaa, että soveltamisasetuksen 2 artiklan kolmannessa luetelmakohdassa tarkoitettu tuottajan käsite on määritelty hyvin laajasti siten, että sillä tarkoitetaan jokaista sellaista luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä taikka näiden henkilöiden muodostamaa ryhmittymää, joka toimittaa jalostusyritykselle tuottamansa tai jäsentensä tuottaman raakatupakan omissa nimissään ja omaan lukuunsa itse tekemänsä tai omissa nimissään tehdyn viljelysopimuksen mukaisesti. Ennakkoratkaisukysymyksessä mainitunlainen ryhmittymä kuuluu tämän määritelmän piiriin siltä osin, kuin sen jäsenet harjoittavat tuotantotoimintaa ja kuin tupakkaa toimitetaan jalostusyritykselle (joka on ryhmittymä itse). Tässä säännöksessä ei ole mitään sellaista, joka estäisi pitämästä näitä ryhmittymiä tuottajina silloin kun ne itse myöskin jalostavat raakatupakan. Ennakkoratkaisukysymyksessä mainitunlaista ryhmittymää voidaan mielestäni tämän vuoksi pitää soveltamisasetuksen 2 artiklan kolmannessa luetelmakohdassa tarkoitettuna tuottajana.

65. Soveltamisasetuksen 21 artiklan tavoitteena on taata se, että kaikki tuottajaryhmittymälle vahvistetut kiintiöt tai sille annetut viljelytodistukset jaetaan tasapuolisesti ryhmittymän kaikkien jäsenten kesken. Täten 21 artiklassa edellytetään, että kiintiöt tai viljelytodistukset voidaan antaa tuottajaryhmittymille. Näin ollen voidaan yhtyä siihen komission käsitykseen, jonka mukaan ryhmittymän jäsentuottajan on voitava jättää ryhmittymä ilman, että hänelle aiheutuu tästä minkäänlaisia haitallisia seurauksia tuotantokiintiöitä vahvistettaessa. Muuten tällainen tekijä kuuluu olennaisena osana järjestelmään, jonka tarkoituksena on toteuttaa vapaa kilpailu yritysten välillä antamalla yrityksille mahdollisuus vaihtaa jalostusyritystä.

66. Ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin vastaisi edellä mainittuun ennakkoratkaisukysymykseen, että soveltamisasetuksen 21 artiklaa ja 2 artiklan kolmatta luetelmakohtaa on tulkittava siten, että sellainen menettely on näiden säännösten vastainen, jonka mukaan jäsenvaltio antaa säännöksiä, joiden perusteella ei ole mahdollista antaa yhtä viljelytodistusta ja/tai yhtä tuotantokiintiötä sellaisille tuottajaryhmittymille, joiden tavoitteena on jäsentensä harjoittaman tupakanviljelyn edistäminen ja suosiminen sekä samalla tupakan esijalostaminen omissa laitoksissaan.

Ennakkoratkaisukysymysten viides ryhmä: voidaanko viitemääriä laskettaessa käyttää erilaisia sääntöjä?

67. Asiassa C-255/94 esittämällään ennakkoratkaisukysymyksellä 5 ennakkoratkaisukysymykset esittänyt tuomioistuin pyrkii selvittämään pääasiallisesti, onko soveltamisasetuksen 9 artiklan 1 kohtaa ja 10 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että jalostusyritykset voidaan jakaa seitsemään erilliseen ryhmään, joihin kuhunkin sovelletaan erilaisia sääntöjä laskettaessa kolmivuotiskauden viitemääriä ja siten, että tuottajien kiintiöitä laskettaessa sovelletaan erilaisia sääntöjä sen mukaan, mille jalostusyritykselle

ne viiteajanjakson aikana ovat toimittaneet tupakkaa.

68. Tämä kysymys koskee sisällöllisesti myös perusasetuksen 9 artiklan 3 kohtaa. Tästä säännöksestä käy ilmi, kun sitä luetaan yhdessä soveltamisasetuksen 5 artiklan 1 kohdan kanssa, että jokaiselle jalostusyritykselle myönnetään osuus asianomaiselle jäsenvaltiolle jaetusta kiintiöstä suhteessa viimeistä satovuotta edeltävien kolmen vuoden aikana (eli vuosina 1989, 1990 ja 1991) jalostukseen toimitettujen määrien (= viitemäärä) keskiarvoon.

69. Komissio ilmoitti Italian maa- ja metsätalousministeriölle 20.1.1993 lähettämässään kirjeessä, että perusasetuksen jalostusyritysten viitemääriä koskeva pääsääntö sisältyy 9 artiklan 3 kohdan ensimmäiseen alakohtaan, ja sen mukaan viitemäärä vahvistetaan suhteessa yrityksessä viimeistä satovuotta edeltävien kolmen vuoden aikana (eli vuosina 1989, 1990 ja 1991) jalostettujen määrien keskiarvoon.

Tämän kirjeen mukaan 9 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa poiketaan tästä pääsäännöstä siinä tapauksessa, että yritys on vasta vuonna 1990 aloittanut toimintansa eikä se siis ole harjoittanut jalostustoimintaa viimeistä satovuotta edeltävien kolmen vuoden aikana; tällöin yritykselle jaetaan viitemäärä suhteessa yrityksessä viimeistä satovuotta edeltävien kahden vuoden aikana jalostettujen määrien vuosittaiseen keskiarvoon. Sellaiselle yritykselle, joka on aloittanut toimintansa vasta vuonna 1991, jaetaan viitemäärä samalla tavalla suhteessa yrityksessä tuona vuonna jalostettujen määrien keskiarvoon. Kuitenkin komission mukaan näitä suosivia säännöksiä voidaan soveltaa vain siinä tapauksessa, että yritys on jatkanut toimintaansa vuonna 1991 (jos toiminta on aloitettu vuonna 1990) ja vuonna 1992, koska niissä säädetään poikkeuksesta perusasetuksen 9 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa määrättyyn pääsääntöön ja koska tällaisia poikkeuksia on tulkittava suppeasti.

Komission kirjeessä luetellaan viisi sellaista ryhmää, joihin komission mukaan 9 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa lausuttu pääsääntö soveltuu. Ensimmäiseen ryhmään kuuluvat yritykset, jotka ovat harjoittaneet jalostustoimintaa viiteajanjakson käsittämän kolmen vuoden aikana. Muihin neljään ryhmään kuuluvat yritykset, jotka ovat harjoittaneet jalostustoimintaa yhden tai kahden vuodan ajan viiteajanjakson aikana. Jos näihin lisätään ne kaksi edellä mainittua 9 artiklan 3 kohdan toisesta alakohdasta ilmenevää ryhmää, saadaan kaikenkaikkiaan seitsemän erilaista ryhmää.

70. Kantajat huomauttavat, että 1.3.1993 lähetetyssä kiertokirjeessä nro 368/G jalostusyritykset jaetaan vastaavalla tavalla seitsemään erilaiseen ryhmään, joihin viitemääriä laskettaessa sovelletaan erilaisia laskentatapoja jalostuskiintiöitä vahvistettaessa. Tuot-

tajalle vuodelle 1993 annettu tuotantokiintiö määritetään käyttämällä samaa laskentatapaa, jota käytetään laskettaessa sille jalostusyritykselle jaettavaa viitemäärää, jolle asianomainen tuottaja on toimittanut tupakkansa. Tämä edellyttää sitä, että tuotantokiintiöitä vahvistettaessa käytetään erilaisia laskentatapoja sen mukaan, mille jalostusyritykselle asianomainen tuottaja on toimittanut tupakkaa. Tuottajille, jotka tähän saakka ovat tuottaneet samoja määriä, jaetaan tämän vuoksi hyvin erilaiset kiintiöt. Tästä aiheutuva vahinko on sekä selvä, sattumanvarainen että ilmeisen epäoikeudenmukainen. Sellaiselle yritykselle, joka on aloittanut toimintansa vasta vuonna 1991, myönnetään jalostuskiintiö ainoastaan tässä yrityksessä tuona vuonna jalostetun määrän perusteella. Tästä aiheutuu, että uusia yrityksiä suositaan olemassa olevien kustannuksella.

71. Komissio huomauttaa, että kiintiöiden laskusäännöt sisältyvät perusasetuksen 9 artiklaan ja että soveltamisasetuksen 9 artiklan 1 kohdassa ja 10 artiklan 1 kohdassa, joihin ennakkoratkaisukysymyksessä viitataan, säännellään vain seurauksia. Yleisesti ottaen nämä säännöt merkitsevät sitä, että sellaisilla yrityksillä, jotka ovat viiteajanjakson aikana tuottaneet enemmän, on oikeus suurempaan jalostuskiintiöön, kun taas sellaisilla yrityksillä, jotka ovat tuottaneet vähemmän, on oikeus pienempään kiintiöön. Tämä vaikuttaa asianmukaisimmalta ja kohtuullisimmalta järjestelyltä. Perusasetuksen 9 artiklan 3 kohdan toisen alakohdan säännösten tavoitteena on komission mukaan antaa vastaperustetuille yrityksille mahdollisuus saada jalostuskiintiö. Olisi epäoikeudenmukaista, jos viitemääriä vahvistettaessa vasta vuonna 1991 toimintansa aloittaneen yrityksen tuon vuoden aikana jalostama määrä jaettaisiin kolmella aivan kuin yrityksessä olisi jalostettu tupakkaa jo vuosina 1989 ja 1990.

72. Huomautan, että perusasetuksen 9 artiklan 3 kohdan ensimmäiseen alakohtaan sisältyy pääsääntö, joka koskee jalostuskiintiöiden jakamista jalostusyritysten kesken. Tämän säännön mukaan kunkin jalostusyrityksen viitemäärä saadaan siten, että asianomaisen yrityksen kolmen vuoden pituisen viiteajanjakson aikana jalostama määrä jaetaan kolmella. Näin lasketusta viitemäärästä saatu jalostuskiintiö jaetaan soveltamisasetuksen 9 artiklan 1 kohdan mukaisesti yrityksen tuottajille näiden viiteajanjakson aikana toimittamien määrien suhteessa.

73. Kuten komissio on esittänyt, olisi epäoikeudenmukaista, että vasta vuonna 1991 toimintansa aloittaneen yrityksen tuona vuonna jalostama määrä jaettaisiin kolmella, kun sille vahvistetaan viitemäärä, aivan kuin yrityksessä olisi jalostettu tupakkaa jo vuosina 1989 ja 1990. Samoin olisi epäoikeudenmukaista, jos vuonna 1990 toimintansa aloittaneen yrityksen vuosina 1990 ja 1991 jalostama määrä jaettaisiin kolmella, kun sille vahvistetaan viitemäärä, aivan kuin yrityk-

sessä olisi jalostettu tupakkaa jo vuonna 1989. Tästä syystä perusasetuksen 9 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa taataan se, että tällaisten vastaperustettujen yritysten jalostuskiintiö vahvistetaan suhteessa vuosina 1990 ja/tai 1991 jalostukseen toimitettujen määrien keskiarvoon. Sitä perusperiaatetta, jonka mukaan niillä yrityksillä, joissa on jalostettu enemmän tupakkaa viiteajanjakson aikana, on oikeus saada suurempi jalostuskiintiö, kun taas niillä yrityksillä, jotka ovat jalostaneet vähemmän, on oikeus pienempään kiintiöön, sovelletaan näin myös vastaperustettuihin yrityksiin. Perusasetuksen 9 artiklan 3 kohdan toiseen alakohtaan sisältyvä sääntö tarkoittaa sitä, että niille yrityksille, joita tämä sääntö koskee, annetaan sen suuruinen kiintiö, ettei niitä tuottajia, jotka ovat toimittaneet tälle yritykselle tupakkaa, aseteta myöhemmin soveltamisasetuksen 9 artiklan 1 kohdan perusteella tehtävässä jaossa epäedulliseen asemaan verrattuna sellaisiin tuottajiin, jotka ovat toimittaneet yrityksille, joissa on jalostettu tupakkaa koko viiteajanjakson ajan.

74. Sellaisilla yrityksillä, joissa on koko kolmen vuoden pituisen viiteajanjakson aikana — ja siis myös vuonna 1989, jolloin saatavilla olevien tietojen mukaan sato oli huono sääolosuhteiden vuoksi — jalostettu raakatupakkaa, on tämän vuoksi viiteajanjakson aikana keskimääräisesti alhaisempi jalostuskiintiö kuin niillä yrityksillä, jotka ovat aloittaneet raakatupakan jalostamisen vasta vuoden 1989 jälkeen. Jalostusyritykselle annetun pienemmän kiintiön vuoksi sellaisille tuottajille, jotka ovat vuonna 1991 toimittaneet raakatupakkaa sellaisille yrityksille, joissa on jalostettu myös vuonna 1989 annetaan lisäksi alhaisempi kiintiö, kuin sellaisille tuottajille, jotka ovat vuonna 1991 toimittaneet sellaisille yrityksille, jotka ovat aloittaneet tupakanjalostustoimintansa vasta vuoden 1989 jälkeen ja joihin vuoden 1989 huono sato ei vaikuta. Soveltamisasetuksen 9 artiklan 3 kohdalla, jolla säännellään lisäviitemäärien myöntämisestä poikkeuksellisissa olosuhteissa, pyritään kuitenkin juuri tasoittamaan tällaisista poikkeuksellisista olosuhteista aiheutuvia seurauksia. Sitä epätasapainoa, joka on koko kolmen vuoden pituisen viiteajanjakson ajan tupakkaa jalostaneiden ja sellaisten yritysten välillä, joissa jalostus on aloitettu vasta vuoden 1989 jälkeen, voidaan korjata soveltamisasetuksen 9 artiklan 3 kohtaa soveltamalla.

75. Kuten selvityksestäni käy ilmi, nämä kaksi asetusta muodostavat loogisen ja yhtenäisen järjestelmän, jonka tavoitteena on taata se, että tuotanto- ja viljelykiintiöt jaettaisiin mahdollisimman järkevästi ja oikeudenmukaisesti suhteessa viiteajanjakson satomääriin.

76. Perusasetuksen 9 artiklan 3 kohdassa ei kuitenkaan erotella seitsemää eri ryhmää siten, kuin ennakkoratkaisukysymyksessä, komission 20.1.1993 päivätyssä kirjeessä ja

Italian 1.3.1993 päivätyssä kiertokirjeessä nro 368/G on tehty, vaan siinä erotellaan vain kolme eri ryhmää seuraavasti:

— ensiksi ryhmä, johon sovelletaan 9 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa ilmaistua pääsääntöä;

— toiseksi 9 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettu ryhmä, johon kuuluvat sellaiset yritykset, jotka ovat aloittaneet toimintansa vasta viiteajanjakson alkamisen jälkeen;

— kolmanneksi 9 artiklan 3 kohdan kolmannessa alakohdassa tarkoitettu ryhmä, johon kuuluvat sellaiset yritykset, jotka ovat aloittaneet toimintansa satovuoden tai sitä edeltäneen vuoden aikana.

77. Ei tietenkään voida sulkea pois sitä mahdollisuutta, että jaettaessa yrityksiä ryhmiin edellä mainittujen kolmen ryhmän sisällä muodostettaisiin alaryhmiä. Tällaisella jaolla voi kuitenkin olla vain opetuksellista tai hallinnollista merkitystä esimerkiksi kiertokirjeitä ja kaavakkeita valmisteltaessa. Jokaista edellä mainittuun kolmeen ryhmään kuuluvaa jalostusyritystä on tällaisista ryhmistä riippumatta kohdeltava yhdenvertaisesti kiintiöitä vahvistettaessa, eli viitemäärät ja jalostuskiintiöt vahvistetaan sitä ryhmää koskevien laskusääntöjen mukaan, johon kyseinen alaryhmä kuuluu.

78. Soveltamisasetuksen 9 artiklan 1 kohdassa säädetään, että jalostusyrityksen on annettava tuottajilleen viljelytodistukset sille kuuluvan jalostuskiintiön puitteissa. Tämä on kiintiöjärjestelmän välttämätön seuraus tuottajille. Sellainen järjestelmä, jonka mukaan tuottajiin sovelletaan samaa laskutapaa kuin siihen yritykseen, jolle ne ovat toimittaneet raakatupakkaa, merkitsee juuri sitä, että tuottajille annetaan soveltamisasetuksen 9 artiklan 1 kohdan perusteella niiden jalostusyrityksen saaman jalostuskiintiön mukainen kiintiö. Soveltamisasetuksen 9 artiklan 1 kohtaa on siis tulkittava siten, että tuottajiin sovelletaan erilaista tuotantokiintiön laskutapaa riippuen siitä, mille jalostusyritykselle ne ovat toimittaneet tupakkaa viiteajanjakson aikana.

79. Ottaen huomioon sen tavan, jolla kansallinen tuomioistuin on esittänyt ennakkoratkaisukysymykset ja jolla niitä on käsitelty yhteisöjen tuomioistuimessa vireillä olevan ennakkoratkaisumenettelyn kuluessa, katson, että yhteisöjen tuomioistuimen ei tarvitse täsmällisesti lausua siitä, ovatko Italian kiertokirjeessä ja komission 20.1.1993 päivätyssä kirjeessä mainitut seitsemän ryhmää asianmukaisia perusasetuksen 9 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä, toisessa ja kolmannessa

alakohdassa määriteltyjen kolmen erilaisen laskutavan kannalta.

80. Tämän vuoksi ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin vastaisi esitettyyn ennakkoratkaisukysymykseen, että perusasetuksen 9 artiklan 3 kohtaa on tulkittava siten, että jalostusyritykset on sijoitettava johonkin perusasetuksen 9 artiklan 3 kohdan ensimmäisestä, toisesta tai kolmannesta alakohdasta ilmenevään ryhmään sillä tavoin, että jokaiseen ryhmään sovelletaan erilaista laskutapaa jalostuskiintiöitä laskettaessa. Mikään ei estä sitä, että silloin kun tätä järjestelmää sovelletaan, kukin näistä kolmesta ryhmästä jaetaan alaryhmiin; tämän edellytyksenä on kuitenkin se, että asianomaiselle jalostusyritykselle annettu viitemäärä ja jalostuskiintiö vahvistetaan sitä ryhmää koskevien laskusääntöjen mukaan, johon alaryhmä kuuluu. Soveltamisasetuksen 9 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että tuottajiin sovelletaan erilaisia tuotantokiintiöiden laskusääntöjä riippuen siitä, mille jalostusyritykselle ne ovat toimittaneet raakatupakkaa viiteajanjakson aikana.

Ratkaisuehdotus

81. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin vastaa Tribunale amministrativo regionale del Lazion esittämiin ennakkoratkaisukysymyksiin seuraavasti, ottaen huomioon, että kysymysten numerointi vastaa edellä käyttämääni numerointia:

"1) Vuosien 1993 ja 1994 satojen osalta raakatupakka-alan kiintiöjärjestelmän yksityiskohtaisista säännöistä 1 päivänä joulukuuta 1992 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 3477/92, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna 29 päivänä kesäkuuta 1993 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 1668/93, 3 artiklan 3 kohtaa ja 9 artiklaa koskevassa tutkimuksessa, jossa on otettu huomioon ennakkoratkaisupyyntöön sisältyvät huomautukset ja muut oikeudenkäynnin aikana esitetyt seikat, ei ole tullut esille sellaisia seikkoja, jotka aiheuttaisivat näiden säännösten pätemättömyyden.

2) Raakatupakka-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 30 päivänä kesäkuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2075/92 10 artiklaa on tulkittava siten, ettei sellainen menettely ole kyseisen säännöksen vastainen, jossa jalostusyritykset tekevät viljelysopimuksia ja vastaanottavat korvausta palkkiosum-

masta sellaisista määristä, jotka ylittävät alunperin myönnetyt jalostuskiintiöt, kunhan kiintiöt on siirretty vuosien 1993 ja 1994 satojen osalta raakatupakka-alan kiintiöjärjestelmän yksityiskohtaisista säännöistä 1 päivänä joulukuuta 1992 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 3477/92, jota viimeksi on muutettu 29 päivänä kesäkuuta 1993 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 1668/93, 10 artiklan 3 kohdan perusteella.

3) Vuosien 1993 ja 1994 satojen osalta raakatupakka-alan kiintiöjärjestelmän yksityiskohtaisista säännöistä 1 päivänä joulukuuta 1992 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 3477/92, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna 29 päivänä kesäkuuta 1993 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 1668/93, 9 artiklan 3 kohtaa on tulkittava siten, ettei sellainen menettely ole kyseisen säännöksen vastainen, jossa jäsenvaltio muodostaa etukäteen sellaisia varmuusvarastoja, jotka on eroteltu eri tupakkalajikkeiden mukaan ja laskettu eri lajikemäärien mukaan ottaen huomioon sen, että tietyt lajikkeet ovat toisia alttiimpia luonnonmullistuksille, jotta nämä varmuusvarastot voitaisiin myöhemmin jakaa poikkeuksellisten olosuhteiden vuoksi tappioita kärsineiden tuottajien kesken siten, että asianomaiselle tuottajalle aiheutunut tappio otetaan huomioon, vaikka sitä ei välttämättä täysin korvattaisikaan.

4) Vuosien 1993 ja 1994 satojen osalta raakatupakka-alan kiintiöjärjestelmän yksityiskohtaisista säännöistä 1 päivänä joulukuuta 1992 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 3477/92, jota viimeksi on muutettu 29 päivänä kesäkuuta 1993 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 1668/93, 21 artiklaa ja 2 artiklan kolmatta luetelmakohtaa on yhdessä tulkittava siten, että sellainen menettely on näiden säännösten vastainen, jonka mukaan jäsenvaltio antaa säännöksiä, joiden perusteella ei ole mahdollista antaa yhtä viljelytodistusta ja/tai yhtä tuotantokiintiötä sellaisille tuottajaryhmittymille, joiden tavoitteena on jäsentensä harjoittaman tupakanviljelyn edistäminen ja suosiminen sekä samalla tupakan esijalostaminen näiden ryhmittymien omissa laitoksissa.

5) Raakatupakka-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 30 päivänä kesäkuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2075/92 9 artiklan 3 kohtaa on tulkittava siten, että jalostusyritykset on sijoitettava johonkin tämän asetuksen 9 artiklan 3 kohdan ensimmäisestä, toisesta tai kolmannesta alakohdasta ilmenevään ryhmään sillä tavoin, että jokaiseen ryhmään sovelletaan erilaista laskutapaa jalostuskiintiöitä laskettaessa. Mikään ei estä näiden kolmen ryhmän

jakamista alaryhmiin tätä järjestelmää sovellettaessa, mutta tämän edellytyksenä on se, että asianomaiselle jalostusyritykselle annettu viitemäärä ja jalostuskiintiö vahvistetaan sitä ryhmää koskevien laskusääntöjen mukaan, johon alaryhmä kuuluu. Vuosien 1993 ja 1994 satojen osalta raakatupakka-alan kiintiöjärjestelmän yksityiskohtaisista säännöistä 1 päivänä joulukuuta 1992 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 3477/92, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna 29 päivänä kesäkuuta 1993 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 1668/93, 9 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että tuottajiin sovelletaan erilaisia tuotantokiintiöiden laskusääntöjä riippuen siitä, mille jalostusyritykselle ne ovat toimittaneet raakatupakkaa viiteajanjakson aikana."